

## Arrest

nr. 279 413 van 25 oktober 2022  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK  
Abdijstraat 234  
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 april 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 1 oktober 2012 in België in het huwelijk met mevrouw B.B., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 5 oktober 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 19 maart 2013 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 14 mei 2013 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 21 oktober 2013 wordt verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 25 november 2013 wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 10 juni 2016 wordt verzoekers zoon M. geboren.

1.5. Verzoeker wordt op 15 december 2016 onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis. Hij wordt op 17 mei 2018 door het hof van beroep van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar voor poging tot moord.

1.6. Op 11 december 2018 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Bij arrest van 22 maart 2019 met nummer 218 681 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissing ingestelde beroepen.

1.7. Op 15 oktober 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 10 januari 2020 beslist de waarnemend burgemeester van de stad Mechelen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 27 november 2020 met nummer 244 986 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8. Verzoeker dient op 27 september 2021 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 25 maart 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.09.2021 werd ingediend door:*

*Naam: [B.]*

*Voornaam: [B.]*

*Nationaliteit: Marokko*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarige Belgische zoon [B.M.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkene had reeds een inschrijving in het vreemdelingenregister bekomen op 21.10.2012, en werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 25/11/2013. Deze verblijfsvergunning had hij bekomen door een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote zijnde: [B.B.] ([...]). Op 15.12.2016 werd betrokkene opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van poging tot moord. Op 17.05.2018 werd hij door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan poging tot opzettelijke doding met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade. Dit feit pleegde hij op 13.12.2016. Uiteindelijk werd zijn verblijfsrecht beëindigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 29.11.2018. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RVV in zijn arrest nr. 218 681 van 22.03.2019.*

*Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid waardoor het verblijf ongewenst is.*

*Overwegende dat betrokkene sedert 15/12/2016 onafgebroken opgesloten zit in de gevangenis zonder enige uitgangspermissie;*

Overwegende dat de ernst van de feiten van openbare orde te lezen zijn in het arrest van het Hof van Beroep dd. 17/05/2018 waaruit blijkt dat er tussen betrokkene en het slachtoffer een gerechtelijke procedure werd gevoerd die finaal eindigde in een vonnis van de vrederechter en waarbij de bewuste handelshuur die voorheen tussen u en het slachtoffer was afgesloten, rechterlijk ontbonden werd per 30 september 2016. Er werd betrokkene op 19 oktober 2016 een bevel tot ontruiming betekend. Voor zijn slachtoffer was het een uitgemaakte zaak. Er waren te veel problemen geweest met de wijze waarop betrokkene in het handelspand tewerk was gegaan en daarenboven had hij een belangwekkende huurachterstal opgelopen. Het verschuldigd bedrag was opgelopen tot ongeveer 10.875 euro.

Op 13 december 2016 begaf betrokkene zich naar de woning van zijn slachtoffer. Een getuige merkte hem aldaar op om 8.00 uur 's morgens en zag hem omstreeks 16.30 uur terug aan de woning. Blijkbaar was betrokkene al de ganse dag bezig met hetgeen hij zijn slachtoffer ging aandoen. Bovendien had hij, naar eigen zeggen, het bewuste wapen bij zijn eerste aanwezigheid aldaar nog niet bij.

Betrokkene heeft duidelijk kunnen nadenken en hij is in de late namiddag, zijn plan verder uitwerkend, terug gegaan en ditmaal was hij voorzien van een hakbijl als wapen. Zijn slachtoffer is die avond aan zijn woning aangekomen omstreeks 19.50 uur zodat vaststaat dat betrokkene nog gedurende meer dan drie uren in zijn camionette, gewapend met een hakbijl, ter plaatse is blijven wachten tot de komst van zijn slachtoffer. Bij zijn aankomst is betrokkene onmiddellijk uit zijn voertuig gesprongen, de hakbijl in de hand en heeft hij, zonder meer, zijn slachtoffer langs achteren beslopen en vervolgens op het hoofd van het slachtoffer ingebeukt. Betrokkene viseerde duidelijk de persoon en niet diens voertuig of enige andere zaak.

Het meegenomen en gebruikte wapen, een hakbijl/slagersbijl, is imposant en is een wapen dat de dood van een persoon kan veroorzaken.

De toegebrachte verwondingen aan het hoofd waren potentieel dodelijk. Er was een hersenletsel toegebracht en de situatie waarbij een persoon risico loopt op epileptische aanvallen was wel degelijk een potentieel levensgevaarlijke situatie. Het slachtoffer verkeerde in levensgevaar. Hij had een hoofdwond, een open schedelfractuur en lag in coma.

Al de voormelde medische vaststellingen, gecombineerd met de aard van het gebruikte wapen, de wijze waarop de aanval langs achteren werd ingezet en uitgevoerd alsook dat het hoofd van het slachtoffer geviseerd werd, tonen zonder de minste twijfel aan dat betrokkene wel degelijk de intentie had om zijn slachtoffer te doden. Er was duidelijk een tijdsverloop tussen zijn beslissing en de werkelijke uitvoering en de beslissing daartoe was duidelijk overwogen en definitief. In die tussentijd heeft hij die beslissing niet meer veranderd.

Verder staat in het arrest te lezen dat dit alles overeenstemt met zijn persoonlijkheid zoals die naar voren komt in het deskundigenverslag van forensisch psychiater dr. [D.V.]. Er werd gesteld dat hij verhoogd gevoelig is voor alle vormen van narcistische krenking, zowel reële als vermeende. Hij vertoont een verlaagde frustratiedrempel waardoor de kans op agressieve impulsdoorbraak gevoelig groter kan worden. Er was een rechterlijke definitieve beslissing en hij diende het handelspand te verlaten. Hij bleef klagen over de toestand en hij bleef zich verongelijkt voelen. Gekrenkt voelend nam hij duidelijk en weloverwogen de beslissing om zijn slachtoffer te doden met de hakbijl.

Het feit dat betrokkene zich verongelijkt voelde is mogelijk doch is geen enkel excuus voor het gepleegde gruwelijke feit.

Overwegende dat uit het gepleegde feit blijkt dat betrokkene niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Zijn gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. De zwaarte van de gevangenisstraf, namelijk 9 jaar, vormt onmiskenbaar een duidelijke indicatie dat hij geen enkel respect heeft voor het leven van een ander en getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid.

Overwegende dat uit het niks blijkt dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven mag er worden aangenomen dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1,2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om redenen van openbare orde. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn kind is dus nog niet aan de orde.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Wat het familiale leven betreft merken we op dat betrokkene op het ogenblik van de feiten van openbare orde reeds gehuwd was op 01/10/2012 met zijn Belgische echtgenote, de genaamde [B.B.] (RR: [...]) en net papa was geworden van hun gezamenlijk kind, de genaamde [B.M.], geboren op 10/06/2016. Ondertussen is wellicht een echtscheidingsprocedure lopende gezien bij de aanvraag gezinshereniging een omgangsregeling wordt gevoegd dewelke werd afgesloten op 20/05/2021. Hierbij is overeen-gekomen dat betrokkene samen met de moeder het ouderlijke gezag uitoefent, dat hij elke maand 50 euro onderhoudsbijdrage betaalt en dat hij een omgangsrecht heeft met het kind elke week op zijn vrije bezoeken en/of om de 14 dagen op de vrije bezoeken en dit doorheen het jaar, inclusief op de zomermaanden. Als bewijs van de uitvoering ervan worden er enkel bewijzen van betalingen van betrokkene op de gemeenschappelijke rekening voorgelegd alsook de aankoop van een sinterklaas-cadeau voor zijn kind vanuit de gevangenis. Verder worden er bij de aanvraag gezinshereniging verklaringen gevoegd van een zekere dokter [A.A.] dd. 8.12.2021, een zekere dokter [M.G.] dd. 1.12.2021 en een zekere dokter [E.Z.] dd. 8.12.2021 waar zij verklaren dat de aanwezigheid van betrokkene strikt noodzakelijk is in het gezin, voor een evenwichtige en stabiele ontwikkeling van de opvoeding van het kind. Met betrekking tot dit het gezinsleven kan worden gesteld dat dit betrokkene niet heeft weerhouden om strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allermindst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Hij kon redelijkerwijs verwachten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn regulier verblijfsrecht (zijn verblijfsrecht is dan ook beëindigd geweest) en zodoende ook op zijn gezinsleven. Bovendien kan er niet worden gesteld dat er een gezinsleven is gezien betrokkene sedert 15/12/2016 ononderbroken in de gevangenis verblijft. Er dient ook opgemerkt te worden dat de moeder van de kinderen, door het wangedrag van betrokkene, een lange periode (zelfs nu nog) als enig aanwezige ouder de gehele zorg over het kind op zich heeft moeten nemen.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Hoe dan ook betrokkenes kind wordt geenszins verplicht België te verlaten, er kan contact blijven gehouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leefde het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Ook vanuit het buitenland kan betrokkene zijn financiële verantwoordelijkheid opnemen. Wat de duur van het verblijf betreft, verblijft betrokkene sedert 2012 in België. Hij was toen 29 jaar. Er kan opgemerkt worden dat ondanks zijn verblijf van 9 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Er kan worden aangenomen dat betrokkene tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar zijn land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van hem zal vergen. Bovendien is niet gebleken dat betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Er kan in alle redelijkheid worden geacht dat betrokkene nog sociale, culturele en familiale banden heeft met dit land, gezien hij er het grootste deel van zijn leven verbleven heeft en hij de taal spreekt. Bovendien is het niet onredelijk te veronderstellen dat hij er nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan opgebouwd heeft.

*Wat betrokkene economische situatie betreft, kunnen we stellen dat het feit dat hi in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Betrokkene bezit een strafblad wat zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Betrokkene volgde een opleiding 'metselaar' in de gevangenis. Deze vaardigheden zullen hem wellicht van pas komen en zijn kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.*

*Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat uit niets blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.*

*Wat betreft betrokkene's leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van uiterst hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen. Wat betreft zijn huidige gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat mijnheer in België moet verblijven.*

*Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van openbare orde. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 43, 45 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

*"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.*

*Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:*

*"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"*

*Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.*

*Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:*

*a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*

*b) In de 'motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 25.03.2022) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*

*c) De motivering afdoende dient te zijn;*

*De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.*

*Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen-beslissing aan te vechten.*

*Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:*

[...]

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

De bepalingen van artikel 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn bepalingen die de omzetting vormen van de Richtlijn 2004/38/EG van 29/04/2004. Met andere woorden dienen deze bepalingen richtlijn-conform te worden geïnterpreteerd en toegepast.

In dit kader dient gewezen te worden op de in artikel 27 lid 2 en, artikel 28 lid 1 van de Richtlijn 2004/38/EG van de evenredigheidsstoets die daarin vervat zit.

Deze proportionaliteitstoets houdt in dat er goede redenen voor een welbepaalde maatregel moeten zijn (lees: noodzakelijkheid) en dat er een correct evenwicht moet gevonden worden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (lees: belangen-afweging). Artikel 45 § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dan ook dat de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen "in overeenstemming (moeten) zijn met het evenredigheidsbeginsel".

Artikel 43 § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening dient te worden gehouden met: "met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk. zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

De proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het Hof van Justitie de eerbiediging van verzekert, in het bijzonder de eerbiediging van het privé-leven en het gezins- en familieleven dat is gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 8 van het EVRM. In het licht van de beoordeling van de beoogde inmenging al dan niet evenredig is met het nagestreefde doel, dient rekening te worden gehouden met de rechtspraak van het Hof van Justitie (cf. HvJ 29/04/2004, zaken C-482/01 en C-493/01, pt. 95-99; HvJ 23/11/2010, zaak C-145/09, pt. 52-53; HvJ 13/09/2016, zaak C-304/14, pt. 48-49; HvJ 13/09/2016, zaak C-165/14, pt. 66). Het betreft met name dat rekening dient gehouden te worden met:

- Aard en ernst van het strafbare feit;
- De tijd die is verstreken sinds de strafbare feiten;
- De duur van het verblijf;
- Het gedrag van de belanghebbende;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met de gastlidstaat;

De weigering van het verblijfsrecht omwille van reden van openbare orde of nationale veiligheid dient met andere woorden rekening te worden gehouden met deze grondrechten. Dit volgt ook uit de inhoud van artikel 43 § 2 van de Vreemdelingenwet zelf.

Bovendien moet onderstreept worden dat in de voorbereiden werken het volgende werd gesteld:

'Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling." (Memorie van toelichting, Parf.St Kamer 2016-2017. DOC 54 2215/001, p. 18).

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

"[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. I-I 1, point 24). [...]" (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44).

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen

ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu is de bestreden beslissing van 215 maart 2022 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat essentiële en uitermate relevante gegevens - met name dat de raadsman van verzoeker bijkomende documentatie en uitleg aan verwerende partij bezorgde op 23/03/2022 (Stukken 2 t.e.m. 7) - NIET in overweging werden genomen om tot de bestreden beslissing te komen, terwijl dergelijke essentiële gegevens door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.

In casu merkt verzoeker ook op dat de bestreden beslissing gegrond is op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker die zou dateren van 17/05/2018 op basis van feiten van 13/12/2016. De beslissing van verwerende partij dateert van 25/03/2022, dit is bijna 6 jaren na de strafrechtelijke feiten.

Het is immers op basis van die feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker "ongewenst" zou zijn in België, terwijl de veroordeling van verzoeker - op basis waarvan men de bestreden beslissing baseert - NIET in het administratief dossier terug te vinden is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dan zijn wettigheidscontrole niet ten volle uitoefenen en kan zich dus niet vergewissen van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Hiermee schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Conform artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, de rechtspraak van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 (zie hierboven) en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient het gedrag van betrokkene (in casu verzoeker) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Verzoeker is sinds zijn binnenkomst in België niet in aanraking gekomen met het gerecht. Het is pas in december 2016 dat hij strafbare feiten heeft gepleegd waarvoor hij bij arrest van het Hof van Beroep definitief werd veroordeeld op 17/05/2018. Hij heeft een Belgisch kind en een Belgische echtgenote. Conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet er een evenredigheidsstoets plaatsvinden tussen het privé-belang van verzoeker en zijn gezin en het gemeenschapsbelang. De bestreden beslissing stelt zelfs dat het persoonlijk belang niet primeert en zonder maar een deftige afweging te maken van wat juist de privé-belangen van verzoeker zijn. In casu betreft dit het feit dat verzoeker vader is van een Belgisch kind voor wie hij als ouder wettelijk verantwoordelijk is niet voldoende.

Minstens had de verwerende partij deze elementen in overweging moeten nemen - en het nodige gewicht geven, wat in casu niet is gebeurd.

Bijkomend dient verwezen te worden naar artikel 45 van de Vreemdelingenwet waarin het volgende werd gesteld:

[...]

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. [...].

Laten we niet vergeten dat uit het administratief dossier zelf blijkt dat het verblijf van verzoeker in Spanje (op 26/04/2007) en dat diens verblijfstitel geldig was tot 25/04/2017. Dat verzoeker pas naar België is gekomen in 2012, zodat dit betekent dat verzoeker in Spanje op een legale manier heeft geleefd van 26/04/2007 tot 2012, zijnde 5 jaren en dat zijn verblijfstitel geldig was tot 2017. Verwerende partij neemt een ernstige en zware beslissing, door het verblijfsrecht van verzoeker te weigeren zonder de moeite te doen aan de lidstaat van de EU waarvan hij afkomstig is en er ook verblijfsrechtig was/is, te raadplegen inzake zijn gebeurlijke strafrechtelijke antecedenten.

Elke redelijke en zorgvuldige overheid, die kennis heeft van het gegeven van het bestaan van een ander verblijfsrecht in een andere EU Lidstaat (in casu: Spanje) dient in gelijkaardige dossiers als die van

verzoeker, minstens inlichtingen te vragen over dien gerechtelijke antecedenten, alvorens de bestreden beslissing te nemen. Immers, een dergelijke beslissing heeft een ernstige invloed op het administratief (verblijfrechtelijk) bestaan van verzoeker dat verwerende partij door de redelijkheid, de zorgvuldigheid en de proportionaliteit minstens gehouden is, zich ook te informeren naar het gedrag in de andere Lidstaat om dit gedrag dan ook in het globale individuele dossier van verzoeker te betrekken, bij de belangenafweging.

Dit heeft verwerende partij dus niet gedaan. Blijkbaar was het bestaan van een de definitieve veroordeling (van 17/05/2018) van het Hof van Beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 9 jaar voldoende om te kunnen stellen dat verzoeker een ernstig, actueel, en werkelijk gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde/nationale veiligheid.

Terwijl uit artikel 45 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt:

[...]

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

[...]"

Bovendien moet het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige en werkelijke schending vormen voor de openbare orde om een beschermingsmaatregel in de zin van artikel 44bis § 1 juncto artikel 43 van de Vreemdelingenwet te kunnen rechtvaardigen.

Kortom samengevat steunt (in de bestreden beslissing) de verwerende partij zich op de volgende elementen:

- de correctionele veroordeling dd. 17/05/2018;
- de ernst en de zwaarwichtigheid van de feiten;
- de zeer zware gevangenisstraf;
- de aard van de feiten;
- gebrek aan respect voor andermans leven;

Al deze elementen, komen eigenlijk neer op de veroordeling die het Hof van Beroep van Antwerpen op 17/05/2018 heeft uitgesproken. Niet meer, niet minder. Uit het actueel gedrag van verzoeker blijkt hic en mine op geen enkele manier dat verzoeker een ernstig gevaar zou vormen voor de Belgische maatschappij. Immers, verzoeker zit sinds 14/12/2016 opgesloten in de gevangenis, zodat hij hic en mine op geen enkel moment een gevaar kan bestaan voor de Belgische openbare orde.

In concreto komt de bestreden beslissing neer op het weigeren van het verblijfsrecht (zonder het bevel om het grondgebied te verlaten), louter en alleen op basis van het bestaan van een correctionele veroordeling van 17/05/2018. Immers, verzoeker heeft geen voorgaanden buiten de veroordeling die hij opgelopen heeft en die hem veroordeelde tot een gevangenisstraf van 9 jaar. Bovendien dateren de feiten waarvoor hij veroordeeld werd van 13/12/2016, zijnde bijna 6 jaren na de feiten.

Verzoeker betwist niet veroordeeld te zijn geweest, maar wenst te benadrukken dat hij zijn tijd aan het zitten is. Verwerende partij was hiervan reeds op de hoogte. Overigens merkt verzoeker op dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op het Europese grondgebied als ongewenst zou geseind staan in bv het SIS (Schengen Informatie Systeem) of in Spanje (EU Lidstaat waar hij van afkomstig is en verblijfsgerechtigd was/is). Een hypothetische toekomstige (niet huidige en actuele!!!) neiging de openbare orde gebeurlijk te zullen schenden is op zich onvoldoende.

Verzoeker betwist niet de ernst van de feiten, maar louter de ernst van de feiten verantwoorden niet de bestreden beslissing, zolang er geen actuele schending is. Er is met andere woorden geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde die steun zou vinden in het administratief dossier.

Verder wenst verzoeker op te merken dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat de argumenten en stukken die verzoekers raadsman aan verwerende partij per mail overmaakte, werden in overweging genomen om tot de bestreden beslissing te komen, hoewel verwerende partij bevestigd de nodige stukken te hebben ontvangen (Stuk 2 en Stuk 8). Immers, het overzicht van de contacten tussen verzoeker, zijn Belgisch minderjarig kind en Belgische echtgenote zijn heel dominant aanwezig aan de hand van stukken geleverd vanuit de Griffie van de gevangenis (Stukken 3 t.e.m 7). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij deze stukken heeft beoordeeld noch in overweging heeft genomen, terwijl deze stukken deel uitmaken van het administratief dossier.

Louter ter informatie wenst verzoeker te verwijzen naar twee documenten uitgaande van de gevangenisdirectie en de FOD Justitie inzake de houding van verzoeker (Stukken 9 en 10):

- Advies van de directie betreffende periodieke uitgangsvergunning dd. 24/12/2021 (Stuk 9);
- Actualisatieverslag psychosociale dienst met het oog op Penitantiair Verlof dd. 18/02/2022 (Stuk 10);

Uit beide documenten blijkt dat verzoeker positief wordt geëvalueerd, doch het enige dat tegen hem wordt gebruikt is het gebrek aan inzicht in zijn verblijfstatuut.

De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld. De evenredigheid is in casu zoek. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat er geen redelijke en zorgvuldige beoordeling

*heeft plaatsgehad van alle concrete feitelijke gegevens in het administratief dossier zoals deze op het moment van de bestreden beslissing aan verwerende partij reeds bekend waren.*

*Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet, en het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onevenredig, kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd."*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissing kunnen zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit het middel blijkt ook dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de concrete motieven. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker diende een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn minderjarig Belgische kind geboren op 10 juni 2016, waarvan niet blijkt dat het reeds gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf. Verzoeker beriep zich met andere woorden op artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet als volgt:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :  
[...]"*

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.  
[...]"*

Verzoekers aanvraag werd geweigerd op grond van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald om redenen van openbare orde. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

*"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :  
[...]"*

*2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."*

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband het volgende:

*"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.*

*§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.*

*Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.*

*Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.*

*Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen."*

2.6. In de bestreden beslissing wijst verweerder erop dat verzoeker op 17 mei 2018 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van negen jaar wegens een poging tot moord gepleegd op 13 december 2016. Hij merkt op dat, als gevolg van deze feiten, verzoekers eerdere verblijfsrecht in functie van zijn Belgische echtgenote werd beëindigd op 29 november 2018. Verweerder motiveert dat het toekennen van een nieuw verblijf, ditmaal op basis van gezinshereniging met zijn Belgische minderjarig kind, nog niet aan de orde is. Volgens verweerder volgt uit het persoonlijke gedrag van verzoeker nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Hij oordeelt dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan diens gezins- en persoonlijke belangen.

2.7. Verzoeker betwist vooreerst dat hij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij wijst erop dat verweerder zich in zijn beslissing steunt op feiten die dateren van bijna zes jaar geleden en dat dit de enige strafbare feiten zijn die hij heeft gepleegd. Hij betoogt dat verweerder zich enkel baseert op de strafrechtelijke veroordeling. Hij voert aan dat er moet worden gekeken naar zijn persoonlijk gedrag en dat hij reeds bijna zes jaar in de gevangenis verblijft waardoor hij *"hic et nunc"* geen enkel gevaar kan vormen voor de Belgische openbare orde. Hij stelt dat *"[e]en hypothetische toekomstige [...] neiging de openbare orde gebeurlijk te zullen schenden [...] op zich onvoldoende [is]"*, nu het dient te gaan om een huidig en actueel gevaar.

2.8. Uit artikel 43, § 1, 2° juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet volgt dat er sprake dient te zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De beoordeling hieromtrent moet uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en de genomen beslissing moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Een eerdere strafrechtelijke veroordeling is als zodanig geen reden voor een weigeringsbeslissing.

Verzoekers kritiek dat de beoordeling van verweerder niet zou zijn gebaseerd op zijn persoonlijke gedrag, maar enkel op een strafrechtelijke veroordeling, en dat hierbij niet zou zijn nagegaan of zijn persoonlijk gedrag wijst op een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, kan niet worden bijgetreden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder niet enkel heeft verwezen naar de door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling, maar dat hij heel omstandig heeft gemotiveerd waarom uit de gepleegde feiten en het persoonlijke gedrag van verzoeker blijkt dat hij moet worden beschouwd als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De motieven van de bestreden beslissing getuigen ervan dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk een kenbare beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Verweerder wijst zo op het door verzoeker op 13 december 2016 gepleegde feit van poging tot moord, waarvoor hij op 17 mei 2018 definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar. Hij stelt vast dat verzoeker sinds 15 december 2016 ononderbroken zit opgesloten in de gevangenis zonder uitgangspermissies. Hij gaat vervolgens in op de ernst van de feiten, zoals deze kunnen worden gelezen in het arrest van het hof van beroep van Antwerpen. Zo heeft verzoeker op 13 december 2016 zijn slachtoffer – met wie hij was verwickeld in een geschil over handelshuur – opgewacht bij diens woning. Verzoeker werd een eerste keer opgemerkt door een getuige in de ochtend en opnieuw in de namiddag. Dit keer had hij een hakbijl mee. Verzoeker heeft vervolgens na meer dan 3 uur wachten zijn slachtoffer langs achteren beslopen en op zijn hoofd ingebeukt met een hakbijl. Verzoeker viseerde hierbij duidelijk de persoon en niet diens voertuig of enige andere zaak. Verweerder wijst erop dat het meegenomen en gebruikte wapen, namelijk een hakbijl/slagersbijl, imposant is en een wapen is dat de dood van een persoon kan veroorzaken. De toegebrachte verwondingen waren potentieel dodelijk en verzoekers slachtoffer verkeerde in levensgevaar. Hij had een hoofdwond, een open schedelfractuur en hersen-letsel en lag in een coma. Er bestaat niet de minste twijfel over, gelet op de gedane vaststellingen, dat verzoeker de intentie had om zijn slachtoffer te doden. Bovendien wijst verweerder erop dat in het arrest ook een deskundigenverslag van een forensisch psychiater wordt aangehaald, waarin wordt gesteld dat verzoeker verhoogd gevoelig is voor alle vormen van narcistische krenking, zowel reële als vermeende, en dat hij een verlaagde frustratiedrempel vertoont waardoor de kans op agressieve impulsdoorbraak gevoelig groter kan worden. Verweerder stelt vast dat uit het gepleegde feit blijkt dat verzoeker niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is, zo stelt hij, gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Hij is van mening dat verzoekers gedragingen een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dat de zwaarte van de gevangenisstraf, negen jaar, onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt dat hij geen enkel respect heeft voor het leven van een ander en getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid. Verweerder motiveert dat uit niets blijkt dat er geen risico bestaat dat verzoeker zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terecht komen. Verweerder concludeert dat verzoeker nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt, gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten in 2016, de koelbloedigheid waarmee deze zijn gepleegd, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van het respect voor andermans leven.

Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigerings te motiveren impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling kan verwijzen om aan te tonen dat hij een persoonlijk gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

Hierbij wijst de Raad er ook op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zowel het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen als het arrest van het hof van beroep van Antwerpen wel degelijk aanwezig zijn in het administratief dossier. Verweerder is in zijn beslissing ook heel concreet ingegaan op de feiten en de door de strafrechter gedane vaststellingen. Verzoeker betwist ook niet dat een en ander correct is weergegeven.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing rekening gehouden met het gegeven dat de feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld dateren van december 2016. Hij heeft duidelijk gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat verzoeker actueel nog steeds een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt, met name gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten, de koelbloedigheid waarmee deze zijn gepleegd, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van het respect voor andermans leven. Hij wijst op een gevaarlijke ingesteldheid van verzoeker. Hierbij houdt hij er verder rekening mee dat verzoeker sinds 15 december 2016 onafgebroken is opgesloten in de gevangenis zonder enige uitgangspermissie. In tegenstelling tot wat verzoeker

voorhoudt, steunt het vastgestelde actuele gevaar voor de openbare orde dus ook niet louter op de ernst van de feiten.

Verzoeker kan bezwaarlijk de bijzondere ernst van de gepleegde feiten ontkennen. Een eenvoudige lezing van de strafrechtelijke uitspraken leert ontegensprekelijk dat het gaat om bijzonder ernstige feiten waaruit de intentie om te doden is gebleken. Verzoeker heeft getracht iemand om het leven te brengen wat één van de zwaarste feiten is die zijn terug te vinden in het strafwetboek. Met voorbedachten rade heeft hij zinloos geweld gebruikt. Het loutere gegeven dat hij niet is geslaagd in zijn opzet en dat hij aldus werd vervolgd en veroordeeld voor een poging tot moord, doet niet af aan de bijzondere ernst van de gepleegde feiten. Verzoeker kan niet anders voorhouden. Verweerder kon de bijzondere ernst van de feiten betrekken in zijn beoordeling inzake het actuele gevaar dat nog uitgaat van verzoeker.

Zoals aangehaald, wijst verweerder ook op de gevaarlijke ingesteldheid van verzoeker om de actuele en voldoende ernstige bedreiging in te schatten. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen blijkt inderdaad dat verzoeker werd onderzocht door een arts, die vaststelde als volgt: *“In de persoonlijkheid staat vooral egocentrische/narcisme centraal bij een twijfelachtig gerijpte gewetensfunctie”,* waarbij de rechtbank erop wijst dat er in se geen behandelingsvoorstellen zijn omdat verzoeker zijn handelwijze (intentie beschadigingen) niet in vraag stelt waardoor er weinig zinvol kan gebeuren. Ook het hof van beroep van Antwerpen wees erop dat *“beklaagde verhoogd gevoelig is voor alle vormen van narcistische krenking, zo reële als vermeende; hij vertoont een verlaagde frustratiedrempel waardoor de kans op agressieve impulsdoorbraak gevoelig groter kan worden; dit blijkt ook uit het gegeven dat, niettegenstaande uit de stukken blijkt dat aan de discussies tussen partijen in verband met de handelshuur een einde was gekomen – er was een rechterlijke definitieve beslissing en beklagde diende het handelspand definitief te verlaten-, beklagde zich bleef beklagen over de toestand en zich verongelijkt bleef voelen: also zich gekrenkt voelende nam beklagde de duidelijke en weloverwogen beslissing om de burgerlijke partij te doden met de hakbijl.”*

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder niet in alle redelijkheid heeft kunnen wijzen op een gevaarlijke ingesteldheid van verzoeker die getuigt van een lage frustratie-drempel met een gevoelig grotere kans op agressieve impulsdoorbraak en heeft kunnen aannemen dat *“[u]it niks blijkt dat [...] u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten wanneer u in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen.”*

Het gegeven dat de feiten dateren van bijna zes jaar geleden, en er geen sprake is van meer recente feiten, maakt verder ook nog niet dat verweerder niet langer in redelijkheid kon besluiten dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verweerder wees er zo ook net op dat verzoeker al die tijd in de gevangenis verbleef zonder enige uitgangspersmissie. Dit maakt dat hij voorlopig is verhinderd of het hem minstens moeilijker wordt gemaakt om nieuwe strafbare feiten te plegen, maar dit maakt niet dat verweerder thans geen beoordeling kan doorvoeren over het reëel risico op herhaling van strafbare feiten om in het kader van het verblijfscontentieux een beslissing te nemen en dat hij niet kon vaststellen dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (naar analogie HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. In casu heeft verweerder pertinente en concrete motieven, gesteund op de objectieve gegevens van het dossier, gegeven waarom hij van menig is dat het gevaar dat van verzoeker uitgaat nog steeds actueel is, en heeft hij zich op dit punt geenszins beperkt tot louter hypothetische beschouwingen, zoals verzoeker dit ten onrechte tracht te doen uitschijnen.

De subjectieve overtuiging van verzoeker dat hij door zijn gedrag geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, kan de motieven van de bestreden beslissing geenszins ontkrachten. Het gegeven dat hij voor december 2016 geen strafbare feiten zou hebben gepleegd, noch in België noch in Spanje, en dat verweerder zijn gerechtelijke antecedenten in Spanje niet is nagegaan, vermag evenmin de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen. Nogmaals wijst

de Raad op de door verweerder vastgestelde gevaarlijke ingesteldheid van verzoeker die naar aanleiding van de gepleegde feiten is naar voren gekomen, en waarbij niet kan worden uitgesloten dat verzoeker zich opnieuw zal laten leiden door zijn agressieve impulsen wanneer hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die deze beoordeling kunnen weerleggen of kennelijk onredelijk maken.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van de gedane vaststellingen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar twee documenten van de gevangenis-directie en van de FOD Justitie, waarin hij positief zou worden geëvalueerd, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat deze documenten aan het bestuur werden overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Het kan verweerder dan ook niet worden tegengeworpen dat hij met deze stukken geen rekening heeft gehouden. Er moet nog worden geduïd dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

2.9. Verzoeker betoogt nog dat hij, voor zijn komst naar België, vijf jaar legaal in Spanje heeft verbleven en dat zijn Spaanse verblijfstitel geldig was tot 25 april 2017. Hij verwijst naar artikel 45 van de Vreemdelingenwet en stelt dat van een redelijke en zorgvuldige overheid in zijn geval kon worden verwacht dat deze de moeite zou hebben genomen om de EU-lidstaat waarvan hij afkomstig is en waar hij ook verblijfsgerechtigd was te raadplegen inzake zijn mogelijke strafrechtelijke antecedenten.

Artikel 45, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”*

Er wordt aldus duidelijk bepaald dat verweerder deze inlichtingen “kan” opvragen, “als hij het onont-beerlijk acht”. Bovendien wordt er ook duidelijk gesteld dat deze raadpleging geen systematisch karakter mag hebben. Aldus is het een loutere mogelijkheid voor verweerder en geen verplichting, en bovendien enkel wanneer hij het onontbeerlijk acht. Voormelde wetsbepaling beoogt ook eerder verweerder toe te laten een zicht te krijgen op de gedragingen van een familielid dat veelal nog maar recent in België verblijft, terwijl in het voorliggende geval verzoeker reeds meerdere jaren in België verbleef. Verweerder heeft duidelijk geoordeeld dat de persoonlijke gedragingen van verzoeker tijdens zijn verblijf in België hem reeds voldoende toelaten vast te stellen dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Deze beoordeling wordt door verzoeker niet onderuit gehaald. De Raad acht het noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk waar verweerder het in deze situatie niet noodzakelijk heeft geacht om bij de EU-lidstaat waar verzoeker verbleef voor zijn komst naar België inlichtingen in te winnen met betrekking tot zijn gerechtelijke antecedenten.

2.10. In de bestreden beslissing wordt verder uitvoerig gemotiveerd waarom de aanwezigheid in België van verzoekers Belgische echtgenote en hun minderjarig Belgisch kind niet opweegt tegen het actuele en ernstige gevaar dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke gedrag, vormt voor de openbare orde. Verweerder stelt vast dat op het ogenblik van de feiten van openbare orde verzoeker reeds enige tijd was gehuwd met zijn Belgische vrouw en dat hij net papa was geworden. Hij merkt op dat de voorliggende gegevens erop wijzen dat mogelijk een echtscheidingsprocedure lopende is, gelet op een voorgelegde omgangsregeling waarin wordt overeengekomen dat beide ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, dat verzoeker elke maand 50 euro onderhoudsbijdrage betaalt en dat hij omgangsrecht heeft met zijn kind elke week op zijn vrije bezoeken en/of om de veertien dagen op de vrije bezoeken doorheen het jaar. Verweerder betwist op zich niet dat deze afspraken worden nagekomen en houdt verder ook rekening met de door verzoeker voorgelegde verklaringen van artsen dat de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is in het gezin voor een evenwichtige en stabiele ontwikkeling van de opvoeding van het kind, maar benadrukt dat zijn gezinsleven verzoeker er niet van heeft weerhouden om zeer ernstige feiten te plegen en dit niet getuigt van het opnemen van verantwoordelijkheid tegenover zijn

gezin, zoals van hem als ouder mag worden verwacht. Verweerder stelt dat verzoeker redelijkerwijs kon verwachten dat het plegen van dergelijke feiten een impact kon hebben op zijn verblijfsrecht en op zijn gezinsleven. Verweerder wijst er bovendien op dat verzoeker sedert 15 december 2016 ononderbroken in de gevangenis verblijft en dat het de moeder is die, door het wangedrag van verzoeker, reeds een lange tijd de enige aanwezige ouder is die de gehele zorg over het kind op zich moet nemen. Verweerder erkent dat het belang van het kind een primordiaal karakter kent, maar wijst erop dat dit daarom nog geen absoluut karakter heeft. Hij oordeelt dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan zijn gezinsbelangen. Hij motiveert verder dat verzoekers minderjarig kind niet wordt verplicht om België te verlaten en dat er blijvend contact kan worden onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via perio-dieke reizen naar de plaats waar verzoeker zich zou vestigen. Hij benadrukt dat verzoeker tijdens de huidige detentie ook reeds gescheiden leeft van zijn gezin, dat uit niets blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn en dat hij vanuit het buitenland ook zijn financiële verantwoordelijkheid kan opnemen. Daarnaast is verweerder ook ingegaan op de duur van verzoekers verblijf in België, zijn leeftijd, zijn economische situatie, zijn sociale en culturele integratie, alsook zijn gezondheidstoestand. Er is volgens verweerder geen sprake van elementen die vermogen op te wege tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde en die het nemen van de bestreden beslissing in de weg staan. Verweerder acht het ook niet bewezen dat verzoeker, buiten zijn nationaliteit, geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij stelt dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker nog sociale, culturele en familiale banden heeft met zijn land van herkomst en hij er de taal spreekt.

2.11. Verzoeker gaat niet concreet in op deze motieven, maar stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met bijkomende documentatie en uitleg die hij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft overgemaakt. Hij wijst erop dat hij op 23 maart 2022 een mail aan het bestuur heeft verstuurd met bijkomende stukken die volgens hem essentiële gegevens bevatten. Er blijkt volgens verzoeker niet dat hiermee rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 23 maart 2022, twee dagen voor het nemen van de bestreden beslissing, nog een mail heeft verstuurd aan het bestuur met de volgende stukken:

- overzicht omgang en bezoeken in de gevangenis van verzoeker (2017-2021);
- overzicht telefonische contacten tussen verzoeker en zijn echtgenote;
- medische verklaring dokter O.A. van 8 december 2021;
- medische verklaring dokter G. M. van 1 december 2021;
- medische verklaring dokter E.Z. van 8 december 2021.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met de neergelegde medische verklaringen. Van deze medische verklaringen wordt uitdrukkelijk melding gemaakt, maar deze waren volgens verweerder – om de aangehaalde redenen – onvoldoende opdat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijfsrecht in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, rekening houdend met het actuele, reële en voldoende ernstige gevaar dat hij vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Voor het overige wordt weliswaar niet specifiek melding gemaakt van de stukken inzake de bezoeken in de gevangenis en de telefonische contacten tussen verzoeker en zijn echtgenote, maar verweerder betwist op zich niet dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen en dat de afspraken uit de omgangsregeling worden nagekomen en dus dat er sprake is van regelmatige bezoeken van het kind (samen met de moeder) aan zijn vader in de gevangenis en van financiële bijdragen die verzoeker vanuit de gevangenis geeft voor zijn kind. Een en ander maakt dat – minstens impliciet – voldoende rekening is gehouden met de band tussen verzoeker en zijn kind in functie van wie hij de aanvraag deed zoals deze naar voor komt uit de voorgelegde stukken. Verzoeker doet aldus ook niet blijken van een voldoende belang waar hij stelt dat deze stukken expliciet dienden te worden vermeld in de bestreden beslissing. Verweerder wijst erop dat verzoeker reeds sinds 15 december 2016 ononderbroken in de gevangenis verblijft en dat het de moeder is die, door het wangedrag van verzoeker, reeds een lange tijd de enige aanwezige ouder is die de gehele zorg over het kind op zich neemt. Hiermee stipt hij aan dat het kind, geboren in 2016, in wezen nooit iets anders heeft gekend dan dat zijn vader in de gevangenis verblijft en dat dit kind steeds zijn moeder heeft gekend als ouder die als enige de dagdagelijkse zorgen op zich neemt. Hij motiveert verder dat verzoekers minderjarig kind niet wordt verplicht om België te verlaten en dat er blijvend contact kan worden onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker zich zou vestigen. Hij acht het niet bewezen dat de contacten op deze wijze niet kunnen worden verdergezet. Hij stelt dat verzoeker ook vanuit het buitenland zijn financiële verantwoordelijkheid kan opnemen. In de gegeven omstandigheden acht verweerder de bestreden

beslissing niet disproportioneel ingrijpen in het gezinsleven van verzoeker en is hij van mening dat de redenen van openbare orde zwaarder wegen. Verzoeker kan niet overtuigen dat enig specifiek gegeven onterecht niet mee in rekening is gebracht. Hij toont ook niet aan dat de voorgebrachte stukken afbreuk doen aan de motieven in de bestreden beslissing of dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is of dat hiermee zijn belangen niet evenredig zijn afgewogen ten opzichte van de redenen van openbare orde.

2.10. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen kennelijke wanverhouding aan tussen zijn gezins- en persoonlijke belangen en het algemene belang.

2.11. Een schending van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.12. Het eerste middel is ongegrond.

2.13. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

*“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:*

*[...]*

*Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat er geen discussie: artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat immers toe het verblijf van een vreemdeling te weigeren. De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat aan het zogenaamde legitimiteitscriterium is voldaan. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, en het grootst bij het Belgisch kind dewelke de vaderfiguur in haar leven zal missen.*

*De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.*

*Wanneer er echter sprake is van een situatie weigering van verblijf, dan vormt een zulke maatregel (lees: de bestreden beslissing) een inmenging in de uitoefening van het recht op de eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven.*

*Het evenredigheidsbeginsel / evenredigheidstoets vervat in artikel 8 EVRM impliceert dat er een belangenafweging is waarbij een “fair balance” moet gevonden worden tussen het belang van de vreemdeling (lees: verzoeker) en diens familie en het belang van de Staat waar verzoeker verblijft (lees: Belgische openbare orde/ nationale veiligheid) (EHRM dd. 09/10/2003, Slivenko /Letland (GK), § 113; EHRM dd. 23/06/2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).*

*Zo heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria uitgewerkt die de nationale overheden dienen te respecteren bij het maken van de billijke belangenafweging, de zogenaamde Boulif/Üner-criteria (EHRM dd. 02/06/2015, nr. 6009/10, KM./Zwitserland, § 51):*

*Het betreft met name:*

- 1. de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf;*
- 2. de duur van het verblijf in het gastland;*
- 3. het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;*
- 4. de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- 5. de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- 6. de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;*
- 7. de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*

8. de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien zij/hij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die de terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken;

9. het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

10. de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM dd. 23/06/008, Maslov/Oostenrijk (GK), §76).

Specifiek wat het 9de criterium bevat, merkt verzoeker op dat het belang van het kind twee aspecten omvat, namelijk (1) het behoud van de eenheid van het gezin, en (2) het welzijn van het kind zelf (EHRM dd. 06/07/2010 nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

Rekening houdend met het gegeven dat artikel 8 EVRM de daarin vervatte waarborgen rechtstreeks beschermd en dus van directe toepassing is en dat dit artikel ook primeert op de Vreemdelingenwet, dient van de rechtspraak van het EHRM toepassing te worden gemaakt op de concrete casus van verzoeker: Zo zal hierna elk van de Boultif/Üner-criteria (EHRM dd. 02/06/2015, nr. 6009/10, K.M. / Zwitserland, §51) worden overlopen en toegepast op de casus van verzoeker:

1. de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf:

In casu: betreft het een poging tot opzettelijk slagen en verwondingen met het oogmerk te doden en met voorbedachten rade; de nadruk ligt hier op een POGING (wat een onvoltooid misdrijf is).

2. de duur van het verblijf in het gastland:

In casu: verzoeker heeft in 2013 een verblijfsrecht gekregen in België dat geldig was tot 14/11/2018. Verzoeker werd dus in het bezit gesteld van een F-kaart. N.B.: er werd echter geen rekening gehouden met het verblijfsrecht van verzoeker in Spanje en dat er werd ook geen navraag gedaan of inlichtingen gevraagd inzake de eventuele gerechtelijke antecedenten van verzoeker in Spanje, aangezien hij daar jaren legaal heeft gewoond en officieel was ingeschreven.

3. het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;

In casu: verzoeker pleegde de strafbare feiten op 13/12/2016, en zit nog steeds opgesloten in de gevangenis. Met andere woorden sinds zijn strafbare feiten tot het nemen van de bestreden beslissing, zijn er reeds bijna 6 jaren verlopen. Het gedrag van verzoeker is voorbeeldig in de gevangenis, volgt het gewone regime, krijgt op regelmatige basis bezoek van zijn gezin en familie. Verder werkt verzoeker vanuit de gevangenis aan zijn resocialisatie en aan bemiddeling met het slachtoffer, hetgeen ook blijkt uit de bijgebrachte stukken.

4. de nationaliteit van alle betrokkenen:

In casu: verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit. De echtgenote van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. Het kind van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit.

5. de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven:

In casu: verzoeker heeft een Belgische echtgenote en een Belgisch kind met wie hij steeds heeft samengewoond, tot aan zijn aanhouding. Verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd in 2012 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Mechelen (i.e.: een Belgische administratie).

Het huwelijk dateert van 01/10/2012, zodat op heden het huwelijk reeds meer dan 9 jaren duurt. Verwerende partij maakt de allusie dat er "wellicht een echtscheidingsprocedure lopende (is)" \ Niets is minder waar. Het is niet omdat verzoeker en zijn echtgenote - in het belang van de lopende verblijfsaanvraag - een onderlinge overeenkomst hebben opgesteld inzake hun gemeenschappelijk kind, dat er een echtscheidingsprocedure zou lopende zijn. Verzoeker was eerst actief als werknemer dan als zelfstandige. Verzoekers echtgenote kwam eind 2003 aan in België (toen zijn 15 jaar oud was) en heeft de Belgische nationaliteit sinds 21/12/2008 de Belgische nationaliteit. Thans is verzoekers echtgenote leerkracht. Zij heeft zich omgeschoold, spreekt het Nederlands en doceert in het Nederlands. Zij is tevens thans de enig kostwinner in het gezin. Thans is de echtgenote van verzoeker ook ruim 19 jaar in België, met een ruim familie- en vriendenkring. Herscholen is voor verzoekers echtgenote geen optie in Marokko, waar zij thans de taal onvoldoende spreekt om aan het werk te geraken. Zij kwam aan in België toen zij 15 jaar oud was, had haar middelbare school niet in Marokko afgemaakt, heeft haar middelbare school in België behaald, heeft in België verder gestudeerd en doceert in het Nederlands. Alle aanknopingspunten van het gezin van verzoeker situeren zich in België.

6. de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband:

in casu: op deze vraag kan eenvoudig geantwoord worden dat de gezinsband reeds bestond tussen verzoeker en diens echtgenote, en dat het minderjarig Belgisch kind reeds geboren was, toen de feiten

(dd. 13/12/2016) zich hebben voorgedaan. Het is dus niet zo dat het huwelijk en/of het kind pas na de feiten zouden zijn gaan ontstaan. De gezinsband, het huwelijk en het kind bestonden al vóór de feiten.

7. de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd:

In casu: er werd één kind uit dit huwelijk geboren op 10/06/2016, en de leeftijd van het kind is thans 6 jaar. Het kind zit dan ook op school.

8. de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks (partner) zal ondervinden indien zij/hij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die de terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken:

In casu: ten eerste werd door verwerende partij NIET onderzocht in welke mate verzoeker en diens echtgenote al dan niet een volwaardig leven zouden kunnen verderzetten in Spanje, waar verzoeker verblijfsgerechtigd was. Ten tweede kan gemeld worden verzoekster de Spaanse taal niet machtig is. Ten derde dateert het huwelijk van 01/10/2012, zodat op heden het huwelijk reeds meer dan 9 jaren duurt. Verzoeker was eerst actief als werknemer dan als zelfstandige. Verzoekers echtgenote kwam eind 2003 aan in België (toen zijn 15 jaar oud was) en heeft de Belgische nationaliteit sinds 21/12/2008 de Belgische nationaliteit. Thans is verzoekers echtgenote leerkracht. Zij heeft zich omgeschoold, spreekt het Nederlands en doceert in het Nederlands. Zij is tevens thans de enig kostwinner in het gezin. Thans is de echtgenote van verzoeker ook ruim 15 jaar in België, met een ruim familie- en vriendenkring. Herscholen is voor verzoekers echtgenote geen optie in Marokko, waar zij thans de taal onvoldoende spreekt om aan het werk te geraken. Zij kwam aan in België toen zij 15 jaar oud was, had haar middelbare school niet in Marokko afgemaakt, heeft haar middelbare school in België behaald, heeft in België verder gestudeerd en doceert in het Nederlands. Alle aanknopingspunten van het gezin van verzoeker situeren zich in België. Het is voor verzoekers partners bijzonder moeilijk, zoniet onmogelijk om in haar onderhoud te voorzien in het land van herkomst van haar echtgenoot, aanzien zij thans opgeleid is om in het Nederlands aan Vlaamse scholen te doceren. Een gelijkaardige baan vinden in het land van herkomst van haar echtgenoot is zo goed als uitgesloten, aangezien de eindtermen totaal anders zijn, de doceertaal totaal anders is en de mentaliteit totaal anders is, zodat een re-integratie in het land van herkomst van haar echtgenoot op korte termijn totaal uitgesloten is.

9. het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling:

In casu: het belang van het welzijn van de kinderen, dient gezocht te worden in het behoud van de eenheid van het gezin en het welzijn van het kind zelf. Verzoeker en zijn echtgenote zijn in België gehuwd. Hun kind is in België geboren. Hun kind spreekt Nederlands. De echtgenote van verzoeker werkt als leerkracht voor de Vlaamse Overheid en doceert in het Nederlands. Verzoekers echtgenote heeft de Belgische nationaliteit. Het betreft hier een nog steeds gehuwd koppel dat een gemeenschappelijk kind heeft. Het kind dient in de nabijheid van haar vader en moeder op te groeien. Wanneer verzoeker in de gevangenis verblijft, kan hij nog steeds zijn taak van vader volbrengen door bij voor hun zoon in te staan. Wanneer verzoeker zou komen te worden verwijderd, kan het minderjarig kind en verzoekers echtgenote ónmogelijk mee volgen. Er dreigt een ernstige schade te ontstaan in de ontwikkeling en opvoeding van het minderjarig kind. Bovendien is onredelijk en zelfs onevenredig op te stellen dat via de moderne communicatiemiddelen het huwelijke contact en het contact met het minderjarig kind kan plaatsvinden. Het bij het Burgerlijk Wetboek verplicht dat echtgenoten met elkaar moeten samenwonen en elkaar seksuele exclusiviteit verplicht zijn. De vraag dient gesteld te worden hoe redelijk het is om te stellen dat dit laatste (seksuele contacten) via "de moderne communicatiemiddelen" mogelijk wordt gemaakt. Verder wenst verzoeker te verwijzen naar drie verklaringen van artsen die het volgende stellen (Stukken 5, 6 en 7):

Medische verklaring dokter dokter [O.A.] dd. 08-12-2021 (Stuk 5):

De ondergetekende, [O.A.O.M.K.O.] verklaart dat [B.M.] [...] "10/06/2016 de aanwezigheid van zijn vader ( [B.B.]) van de minderjarige kind ([B.M.]) strikt noodzakelijk is in het gezin, voor een evenwichtige en stabiele ontwikkeling van de opvoeding van het kind. Ik bevestig op mijn eer dat deze verklaring echt en volledig is.

Medische verklaring dokter dokter [G.M.] dd. 01-12-2021 (Stuk 6):

Ik ondergetekende ,arts, verklaar op basis van mijn klinisch onderzoek en de medische bevindingen, waarover ik nu beschik, vast te hebben gesteld dat betrokken persoon: [B.M.] geboren op 10.06.2016. [...] De aanwezigheid van de vader [B.B.] 18/07/1983 van het minderjarige kind [B.M.] 10.06.2016, strikt noodzakelijk zijn in het gezin voor een evenwichtige en stabiele ontwikkeling van de opvoeding van het kind.

Ik bevestig op mijn eer dat deze verklaring echt en volledige is

Medische verklaring dokter [E.Z.] dd. 08-12-2021 (Stuk 7): Betreft patiënt:

[B.M.], °10/06/2016 [...] Ondergetekende, [E.Z.], doctor in de geneeskunde, verklaart dat de aanwezigheid van de vader ( [B.B.]) van de minderjarige kind ([B.M.]) stikt noodzakelijk is in het gezin, voor een evenwichtige en stabiele ontwikkeling van de opvoeding van het kind.

Met andere woorden het is aan een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat zowel het kind van verzoeker, als diens Belgische echtgenote ernstige problemen zullen ondervinden in het land van herkomst van verzoeker.

10. de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In casu: Verzoeker is geboren 1983 en is thans 38 jaar. Verzoekers echtgenote is thans 33 jaar. Zij kwam aan in België toen zij 15 jaar oud was. Thans leeft zij ruim 19 jaar België en heeft ruim 13 jaren de Belgische nationaliteit. Het kind van verzoeker is thans 6 jaar. Verzoeker verbleef tot 26/04/2007 in Marokko (zijnde: 24 jaar in Marokko). Verzoeker verbleef in Spanje van 26/04/2007 tot 14/01/2012 (aanvraag huwelijk te Mechelen), zijnde: 5 jaren in Spanje. Sinds 2012 tot heden is verzoeker in België, zijnde: 10 jaren. Het kind van verzoeker is geboren op 10/06/2016 in Mechelen en heeft de Belgische nationaliteit. Verzoeker is op 01/10/2012 te Mechelen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand gehuwd. Verzoeker heeft in België zijn echtgenote ontmoet en is er met haar in het huwelijk getreden. Hun gemeenschappelijk kind is verwekt in België, heeft een Belgische geboorteakte en de Belgische nationaliteit. Verzoeker heeft familie in België waaronder twee zussen die hem regelmatig komen bezoeken. Zijn sociale, familiale en culturele banden zijn hechter met België dan met zijn land van herkomst. Uit alle door verzoeker bijgebrachte stukken, blijkt dat de hechtheid met België beduidend belangrijker is dan met Marokko.

Verder wenst verzoeker op te merken dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat de argumenten en stukken die verzoekers raadsman aan verwerende partij per mail overmaakte, werden in overweging genomen om tot de bestreden beslissing te komen, hoewel verwerende partij bevestigd de nodige stukken te hebben ontvangen (Stuk 2 en Stuk 8). Immers, het overzicht van de contacten tussen verzoeker, zijn Belgisch minderjarig kind en Belgische echtgenote zijn heel dominant aanwezig aan de hand van stukken geleverd vanuit de Griffie van de gevangenis (Stukken 3 t.e.m 7). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij deze stukken heeft beoordeeld noch in overweging heeft genomen, terwijl deze stukken deel uitmaken van het administratief dossier.

Uit de aangehaalde elementen maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgisch kind en echtgenote.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens familie (Belgische kind en echtgenote). Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Zijn kind is er geboren en getogen. Verwerende partij heeft echter onvoldoende rekening gehouden met deze elementen en overwegingen.

Verzoeker maakt minstens aannemelijk dat verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgisch kind en echtgenote ondergaan. Weigering van verblijf houdt in dat verzoeker ambtelijk geschrapt wordt, geen legaal verblijf meer heeft en bijgevolg niet legaal kan werken om zijn gezin te onderhouden. Verzoeker is op de juiste weg, heeft geen slechte contacten en is terug op gang zijn leven op de rails te zetten.

De houding van verwerende partij stuurt in principe aan steeds het verblijf te “weigeren” om redenen van “openbare orde”, waardoor verzoeker opnieuw terechtkomt in de illegaliteit.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C-249/13,

[http://curia.europa.eu/iuris/document/document\\_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=1st&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote\\*](http://curia.europa.eu/iuris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=1st&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)).

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 ([http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv\\_128856.pdf](http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf)) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november

2012, 0-277/11, M.M., ro. 81-62). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zevende rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs in schrijnde toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (25e artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303\* 2e ook HvJ 1B december 200B, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, 0277/11, M.M., Vo. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, 0277/11. M.M. ro. 85 en de daar aangehaakte rechtspraak).

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering van verblijf (bijlage 20 zonder BGV)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv. tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden. Verwerende partij maakt de allusie dat er "wellicht een echtscheidingsprocedure lopende (is)". Niets is minder waar. Het is niet omdat verzoeker en zijn echtgenote - in het belang van de lopende verblijfsaanvraag - een onderlinge overeenkomst hebben opgesteld inzake hun gemeenschappelijk kind, dat er een echtscheidingsprocedure zou lopende zijn. Verwerende partij trekt conclusie uit stukken waaruit zij geen conclusie mag/kan trekken. En in geval een administratieve overheid met vragen zou zitten, dan dienen zijn verzoeker te horen en/of bijkomende informatie en/of stukken op te vragen.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden."

#### 2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Verzoeker diende een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind. Hij wijst ook op zijn gezinsband met zijn Belgische echtgenote.

In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met dit voorgehouden gezinsleven en zelfs uitdrukkelijk gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verweerder oordeelt dat de aanwezigheid in België van verzoekers Belgische echtgenote en hun minderjarig Belgisch kind niet opweegt tegen het actuele en ernstige gevaar dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke gedrag, vormt voor de openbare orde. Zo kan in deze beslissing worden gelezen als volgt:

"Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Wat het familiale leven betreft merken we op dat betrokkene op het ogenblik van de feiten van openbare orde reeds gehuwd was op 01/10/2012 met zijn Belgische echtgenote, de genaamde [B.B.] (RR: [...]) en

net papa was geworden van hun gezamenlijk kind, de genaamde [B.M.], geboren op 10/06/2016. Ondertussen is wellicht een echtscheidingsprocedure lopende gezien bij de aanvraag gezinshereniging een omgangsregeling wordt gevoegd dewelke werd afgesloten op 20/05/2021. Hierbij is overeen-gekomen dat betrokkene samen met de moeder het ouderlijke gezag uitoefent, dat hij elke maand 50 euro onderhoudsbijdrage betaalt en dat hij een omgangsrecht heeft met het kind elke week op zijn vrije bezoeken en/of om de 14 dagen op de vrije bezoeken en dit doorheen het jaar, inclusief op de zomermaanden. Als bewijs van de uitvoering ervan worden er enkel bewijzen van betalingen van betrokkene op de gemeenschappelijke rekening voorgelegd alsook de aankoop van een sinterklaas-cadeau voor zijn kind vanuit de gevangenis. Verder worden er bij de aanvraag gezinshereniging verklaringen gevoegd van een zekere dokter [A.A.] dd. 8.12.2021, een zekere dokter [M.G.] dd. 1.12.2021 en een zekere dokter [E.Z.] dd. 8.12.2021 waar zij verklaren dat de aanwezigheid van betrokkene strikt noodzakelijk is in het gezin, voor een evenwichtige en stabiele ontwikkeling van de opvoeding van het kind. Met betrekking tot dit het gezinsleven kan worden gesteld dat dit betrokkene niet heeft weerhouden om strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Hij kon redelijkerwijs verwachten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn regulier verblijfsrecht (zijn verblijfsrecht is dan ook beëindigd geweest) en zodoende ook op zijn gezinsleven. Bovendien kan er niet worden gesteld dat er een gezinsleven is gezien betrokkene sedert 15/12/2016 ononderbroken in de gevangenis verblijft. Er dient ook opgemerkt te worden dat de moeder van de kinderen, door het wangedrag van betrokkene, een lange periode (zelfs nu nog) als enig aanwezige ouder de gehele zorg over het kind op zich heeft moeten nemen.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Hoe dan ook betrokkenes kind wordt geenszins verplicht België te verlaten, er kan contact blijven gehouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leefde het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Ook vanuit het buitenland kan betrokkene zijn financiële verantwoordelijkheid opnemen. [...]”

Daarnaast is verweerder ook ingegaan op de duur van verzoekers verblijf in België, zijn leeftijd, zijn economische situatie, zijn sociale en culturele integratie, alsook zijn gezondheidstoestand. Er is volgens verweerder geen sprake van elementen die vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde en die het nemen van de bestreden beslissing in de weg staan. Verweerder acht het ook niet bewezen dat verzoeker, buiten zijn nationaliteit, geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij stelt dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker nog sociale, culturele en familiale banden heeft met zijn land van herkomst en hij er de taal spreekt.

Verzoeker gaat niet concreet in op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing, maar gaat over tot een heel eigen beoordeling, waarbij hij verwijst naar de zogenaamde Boultif/Üner criteria. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat in het arrest van de Raad van 22 maart 2019 met nummer 218 681 reeds een dergelijke toets werd doorgevoerd naar aanleiding van de eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Hierbij werden verzoekers banden met zijn echtgenote en kind reeds afgewogen tegen de redenen van openbare orde. De Raad oordeelde als volgt:

“3.18. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de gemachtigde overgaat tot zulke belangen-afweging.

3.18.1. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij overwogen wordt: “Op 01.10.2012 trad u te Mechelen in het huwelijk met B. B. (...), geboren te Tanger op 07.08.1988 die sinds 21.12.2008 de Belgische nationaliteit heeft. Jullie hebben samen 1 zoon: B. M. (...), geboren te Mechelen op 10.06.2016, van Belgische nationaliteit. Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis.

Uw echtgenote en uw zoon hebben de Belgische nationaliteit, desondanks zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met uw zoon te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het

gezinsleven met haar en met uw kind verder te zetten. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Uw echtgenote is net als u in Marokko geboren en heeft een groot deel van haar leven in Marokko gewoond. Uw echtgenote was ruim 15 jaar oud toen zij eind 2003 in België aankwam. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Marokko te hebben. Er kan eveneens verondersteld worden dat zij de taal spreekt. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat uw echtgenote elders geen werk zou kunnen vinden en dat het normaal is dat er enige moeilijkheden gepaard gaan met een verhuis. De contacten met familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatie-middelen.

De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw zoon is nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat hij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Uw zoon is nog niet schoolplichtig. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Indien Mevrouw B. B. (..) er voor zou kiezen om samen met jullie zoon in België te blijven, kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven.

Hoe dan ook, ongeacht de keuze van uw echtgenote, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u een baby van 6 maanden oud en een echtgenote had, heeft u er niet van weerhouden om dit gruwelijke en maatschappelijk ontoelaatbaar feit te plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.”

Zoals duidelijk blijkt uit deze motieven heeft de gemachtigde oog gehad voor het feit dat verzoekende partij sinds oktober 2012 gehuwd is met een Belgische vrouw en dat zij een Belgisch kind hebben. Het bestaan van een gezinsleven met de echtgenote en het kind dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM wordt in casu niet betwist. De gemachtigde wijst erop dat, hoewel de echtgenote en het kind de Belgische nationaliteit hebben, er geen elementen worden voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het herkomstland of elders zouden verhinderen. Verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift wel op dat haar echtgenote sinds 2003 in België verblijft, maar zij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij erop wijst dat haar echtgenote ook in Marokko geboren is en er een groot deel van haar leven heeft gewoond. Aangezien zij al ruim vijftien jaar was toen zij naar België is gekomen, kan aangenomen worden dat zij nog steeds sociale, culturele en familiale banden heeft in Marokko alsook dat zij de taal spreekt

De gemachtigde aanvaardt verder dat de echtgenote ondertussen ook banden heeft met België, maar dat uit niets blijkt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om het gezinsleven elders verder te zetten.

Verzoekende partij wijst er wel op dat haar echtgenote in België tewerkgesteld is als leerkracht, maar zoals de gemachtigde motiveert, blijkt niet dat zij elders geen werk zou kunnen vinden.

De Raad acht deze beoordeling geenszins kennelijk onredelijk.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het in casu slechts gaat om een poging tot opzettelijke slagen en verwondingen met het oogmerk te doden, lijkt zij de door haar gepleegde feiten te minimaliseren doch moet er nogmaals op gewezen worden dat het gaat om zeer zwaarwichtige feiten waarvan geoordeeld werd dat verzoekende partij wel degelijk de intentie had om het slachtoffer te doden. Het Hof wijst er daarbij op dat het enkel omwille van de omstandigheden is dat de verzoekende partij niet in haar opzet is geslaagd: “dat het beoogde resultaat m.n. de dood van de burgerlijke partij, niet bereikt werd is louter te wijten aan omstandigheden onafhankelijk van de wil van de beklaagde”. Gelet op de gruwelijke feiten waaraan verzoekende partij zich heeft bezondigd, kan zij bezwaarlijk stellen dat – omdat het maar gaat

om een poging – de aard en de ernst van het misdrijf niet zwaarwichtig genoeg zijn om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoekende partij nogmaals wijst op het feit dat niet werd nagegaan of zij in Spanje gerechtelijke antecedenten heeft, heeft de Raad hoger reeds geoordeeld dat dergelijke argumentatie geenszins dienstig is om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen. Nogmaals wijst de Raad op de gevaarlijke ingesteldheid van verzoekende partij die naar aanleiding van de gepleegde feiten is naar voren gekomen, waarnaar de verwerende partij ook verwijst, en waarbij niet uitgesloten kan worden dat verzoekende partij zich opnieuw zal laten leiden door haar agressieve impulsen wanneer zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

Ook het argument dat de feiten zich twee jaar geleden hebben voorgedaan en zij zich thans voorbeeldig gedraagt in de gevangenis, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Zoals blijkt werd verzoekende partij onmiddellijk daags na de feiten aangehouden en is zij sinds het plegen van de feiten niet meer vrij geweest, hetgeen haar verhindert of alleszins moeilijk maakt om nieuwe strafbare feiten te plegen. Dit neemt echter niet weg dat uit de gepleegde feiten de gevaarlijke ingesteldheid van verzoekende partij naar voren is gekomen en dat daaruit is gebleken dat zij naar de toekomst toe nog steeds een gevaar kan zijn voor de openbare orde. Het loutere gegeven dat verzoekende partij zich thans correct zou gedragen in de gevangenis en werkt aan haar resocialisatie en bemiddeling met het slachtoffer, doet hieraan geen afbreuk. Immers heeft verzoekende partij er alle belang bij om zich thans correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, maar dit neemt niet weg dat daardoor, bij een invrijheidstelling, het gevaar voor de maatschappij geweken is aangezien hieruit niet kan besloten worden dat de gevaarlijke ingesteldheid van verzoekende partij niet meer zou kunnen spelen.

Verzoekende partij ontkracht met haar betoog in het verzoekschrift dat haar echtgenote de Belgische nationaliteit heeft geenszins de pertinente vaststellingen dat haar echtgenote, aangezien ze in Marokko geboren is en daar gewoond heeft tot haar vijftiende, nog steeds verondersteld kan worden banden te hebben met dit land en er de taal van spreekt. Het betoog dat haar echtgenote de taal niet voldoende machtig meer is, is geenszins geloofwaardig temeer de echtgenote tot haar vijftiende in Marokko heeft gewoond, aldaar aldus naar school is gegaan en in de taal van het herkomstland werd opgevoed. Verder kan ook aangenomen worden dat de echtgenote met haar familie in de taal van het herkomstland communiceert. Haar ouders zijn van origine immers Marokkaans en hebben het grootste deel van hun leven in Marokko doorgebracht tot zij naar België zijn gekomen. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de communicatie binnen het gezin steeds of voornamelijk in de taal van het herkomstland geschiedde zodat niet blijkt dat de echtgenote zich in Marokko op taalvlak niet uit de slag zou kunnen trekken.

Het betoog dat haar echtgenote haar opleiding niet in Marokko, maar in België heeft afgerond, doet evenmin afbreuk aan de beoordeling van de gemachtigde. De Raad ziet niet in waarom de echtgenote de in België opgedane kennis via opleiding en tewerkstelling niet kan aanwenden om tewerkgesteld te worden in Marokko, temeer nu haar wortels ook in Marokko liggen en aangenomen kan worden dat zij zich aldaar op een vlotte manier opnieuw kan integreren. Het betoog dat zij er niet in zal slagen om aldaar een gelijkaardige baan te vinden is volledig ongestaafd en gaat voorbij aan de Marokkaanse achtergrond van de echtgenote en haar in België gevolgde opleidingen en tewerkstelling, hetgeen het vinden van een tewerkstelling in het herkomstland vergemakkelijkt, alleszins niet bijzonder moeilijk maakt.

Waar zij wijst op de ruime familie- en vriendenkring die haar echtgenote in België heeft, haalt zij evenmin het motief onderuit dat haar echtgenote deze contacten via korte bezoeken of moderne communicatiemiddelen kan onderhouden. Het betoog van verzoekende partij doet niet besluiten dat er wel degelijk onoverkomelijke hinderpalen zijn die het voortzetten van het gezinsleven in Marokko verhinderen.

Waar verzoekende partij nog stelt dat niet blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of zij in Spanje haar gezinsleven kan verderzetten, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf erkent dat zij daar verblijfsgerechtigd was en dus niet blijkt dat zij aldaar nog steeds verblijfsrechtelijke aanspraken kan maken zodat haar betoog of zij al dan niet haar gezinsleven in Spanje kan verder zetten niet dienstig is.

De vraag of de echtgenote op de hoogte was van de gepleegde feiten doet hier niet ter zake nu de gezinsband en de geboorte van het kind zich reeds voordeden voor de gepleegde feiten (zie EHRM, Yurdear t. Denemarken, Application no. 42517/15, 13 december 2018, overweging 26). Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij correct opmerkt dat verzoekende partij, door het plegen van

dergelijk uitermate ernstig misdrijf, totaal geen verantwoordelijkheidszin aan de dag legde ten overstaan van haar gezin.

Ook het gegeven dat de verzoekende partij een kind heeft met de Belgische nationaliteit werd in de belangenafweging meegenomen. Zo motiveert de gemachtigde dat de zoon van verzoekende partij nog zeer jong is en derhalve verondersteld kan worden zich gemakkelijk aan te passen aan een nieuwe situatie. Er wordt ook op gewezen dat de zoon nog niet schoolplichtig (lees: leerplichtig) is. Door te wijzen op het feit dat het kind 2,5 jaar is en binnenkort naar de kleuterklas zal gaan doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de bevindingen van de verwerende partij. Zij bevestigt daarmee slechts dat het kind inderdaad nog zeer jong is waardoor het over een groot aanpassingsvermogen beschikt en dat het thans nog niet leerplichtig is – kleuteronderwijs valt hier niet onder – zodat er ook wat dat betreft zich geen probleem stelt.

Waar verzoekende partij voorts betoogt dat het belangrijk is dat de gezinseenheid wordt behouden, toont zij geenszins aan dat de gezinseenheid niet in Marokko kan behouden blijven. De bestreden beslissing zorgt er geenszins voor dat het kind van zijn ouders wordt gescheiden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te betogen. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat haar echtgenote en haar kind niet mee zouden kunnen naar Marokko, is geenszins van die aard dat het de motieven van de bestreden beslissing kan ontkrachten. Verzoekende partij toont geenszins aan dat een terugkeer naar Marokko de ontwikkeling en opvoeding van het kind zal schaden.

Verder wijst de Raad erop dat het – naast de vaststelling dat er geen hinderpalen zijn voor het gezin om verzoekende partij mee naar Marokko te volgen – uiteraard aan het gezin vrijstaat op welke manier zij invulling willen geven aan hun gezinsleven. Zoals de verwerende partij er ook op wijst kan de echtgenote ervoor opteren om samen met het kind in België te blijven en contact met verzoekende partij te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen alsook via periodieke reizen naar Marokko. De keuze om hun gezinsrelatie op deze manier te beleven is uiteraard een persoonlijke keuze zodat verzoekende partij het niet aan de verwerende partij kan verwijten dat dergelijke manier van gezinsbeleving moeilijk is. Nogmaals benadrukt de Raad dat het gezin er ook voor kan opteren om verzoekende partij naar Marokko te volgen.

Verzoekende partij wijst voorts op haar verblijfshistoriek, die van haar gezin en haar banden met België en meent dat deze banden belangrijker zijn dan de banden met Marokko. De Raad benadrukt evenwel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing oog heeft gehad voor de gehele verblijfshistoriek en de banden met België. Zo motiveert de verwerende partij: “U bent in 2012, toen u 29 jaar oud was, aangekomen op het grondgebied. Thans bent u bijna 35 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 6 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. In uw hoorrecht verklaarde u dat uw ouders en uw broer in Marokko wonen. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. U verklaarde dat u reeds in uw land van herkomst heeft gewerkt als zelfstandige en in Spanje in stofbedrijf. U volgt momenteel een opleiding 'metselaar' in de gevangenis. Deze vaardigheden zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

*De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”*

*Zoals voort blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij ook de gezinssituatie van verzoekende partij beoordeeld en daaromtrent een afweging gemaakt.*

*Door louter haar verblijfshistoriek en gezinssituatie in België te herhalen, doet verzoekende partij niks af aan de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn huidige verzoekschrift voornamelijk exact dezelfde argumenten aanvoert. Deze argumenten werden evenwel reeds verworpen door de Raad, zodat hiervoor kan worden verwezen naar de bespreking in voormeld arrest. Het loutere gegeven dat er intussen enkele jaren zijn verstreken, maakt nog niet dat de beoordeling thans anders dient te zijn. Verzoeker toont dit alleszins niet aan. Zo dient ook te worden benadrukt dat verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing nog steeds zijn straf uitzat in de gevangenis, zonder uitgangspermissie, en dat ook de gezins-situatie wezenlijk niet was gewijzigd. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt verder dat verweerder in alle redelijkheid heeft kunnen oordelen dat verzoeker nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt verwezen naar deze bespreking. Hierbij werd rekening gehouden met het gegeven dat sinds het plegen van de strafbare feiten intussen bijna zes jaar zijn verstreken. Het is evident niet omdat verzoeker zich nog steeds niet akkoord kan verklaren met de door het bestuur genomen beslissing om hem niet langer toe te laten tot een verblijf op grond van zijn gezinsleven, dat een en ander louter door het verstrijken van de tijd anders moet worden beoordeeld. Het is in de voorliggende situatie in eerste instantie aan verzoeker om, rekening houdend met de voorgaande beoordeling door de Raad inzake artikel 8 van het EVRM en de beoordeling in de bestreden beslissing, concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen rechtvaardigen dat de Raad thans de ingeroepen bescherming van dit verdragsartikel anders beoordeelt. Hij kan op dit punt evenwel niet overtuigen.

Verzoeker merkt nog op dat, waar in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een mogelijke echtscheidingsprocedure, dit niet het geval is. Hij stelt dat het niet is omdat er een onderlinge overeenkomst inzake het gezamenlijke kind werd opgesteld, dat er ook een echtscheidingsprocedure lopende is. Hiermee kan verzoeker evenwel nog niet aantonen dat de belangenafweging die werd gedaan inzake het recht op eerbiediging van het gezinsleven disproportioneel is of de Raad dit verdragsartikel thans anders dient te beoordelen. Uit dit gegeven volgt ook slechts dat de gezinssituatie wezenlijk niet is gewijzigd sinds de vorige beoordeling door de Raad.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek aangaande het huwelijk. Hij stelt dat hij, als echtgenoot, verplicht is om samen te wonen met zijn echtgenote en seksuele exclusiviteit met haar te onderhouden. Hij wijst erop dat hij niet aan deze verplichtingen zal kunnen voldoen als hij wordt gescheiden van zijn echtgenote. De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker een verblijfsrecht in functie van zijn Belgisch kind wordt geweigerd. Deze beslissing gaat ook niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing heeft dus geenszins tot gevolg dat verzoeker wordt gescheiden van zijn echtgenote. Het gegeven dat verzoeker thans niet kan samenwonen met zijn echtgenote is ook een gevolg van zijn gevangenschap, eerder dan van de bestreden beslissing. Met dit betoog wordt andermaal geen disproportionele belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Verder dient te worden benadrukt dat, zoals de Raad reeds vaststelde in zijn arrest van 22 maart 2019, er geen noemenswaardige hinderpalen zijn voor het gezin om samen te verblijven in verzoekers land van herkomst, Marokko. Verzoeker toont alvast geen dergelijke hinderpalen aan die niet reeds zijn besproken in voormeld arrest. Inzake het criterium in verband met de ernst van de problemen die de kinderen kunnen ondervinden in zijn land van herkomst, verwijst verzoeker thans bijkomend naar de medische verklaringen van 1 en 8 december 2021 die aangeven dat hij strikt noodzakelijk is in het gezin, voor een evenwichtige en stabiele ontwikkeling van de opvoeding van het kind. Hieruit volgt, volgens verzoeker, dat het zo goed als zeker is dat zijn kind ernstige problemen zal ondervinden in zijn land van herkomst. De voormelde medische verklaringen bevatten hiervoor evenwel geen aanwijzingen. Er kan uit deze verklaringen niet worden afgeleid dat vader en kind zich specifiek op het Belgische grondgebied zouden moeten bevinden. Er liggen geen nieuwe elementen voor die maken dat de beoordeling van de Raad in zijn arrest van 22 maart 2019 dat het gezinsleven kan worden verdergezet in Marokko, niet langer kan standhouden. Er is dus ook geen sprake van dat verzoeker en zijn echtgenote, na verzoekers vrijlating uit de gevangenis, er niet voor kunnen opteren om als gezin samen te leven. Verzoeker benadrukt nog dat zijn kind intussen

zes jaar oud is en school loopt in België. Hij brengt van dit laatste evenwel geen bewijsstukken naar voor. Zelfs al kan dit worden aangenomen, toont verzoeker hiermee nog niet aan dat afbreuk wordt gedaan aan de motieven van de bestreden beslissing of dat het kind alsnog niet langer in de mogelijkheid is om samen met zijn ouders in Marokko te verblijven. De eerdere vaststelling van de Raad, dat het kind nog steeds zeer jong is waardoor het over een groot aanpassingsvermogen beschikt, blijft overeind. Verzoeker laat volledig na om te concreet te onderbouwen waarom het schoollopen van het jonge kind maakt dat de belangenafweging thans anders moet zijn.

Zoals verweerder aangeeft in de bestreden beslissing, hebben verzoeker en zijn echtgenote de keuze om het gezinsleven ook op een andere manier te regelen, waarbij het contact tussen verzoeker en zijn gezin voornamelijk wordt onderhouden door de moderne communicatiemiddelen en door periodieke reizen van verzoekers echtgenote en kind naar verzoekers land van herkomst. Hierbij dient te worden vastgesteld dat deze regeling in wezen niet enorm verschilt van de huidige situatie van het gezinsleven. Gelet op verzoekers ononderbroken verblijf in de gevangenis, dient het contact ook nu voornamelijk te verlopen via moderne communicatiemiddelen en ingeplande bezoeken. Nu verzoeker reeds werd opgesloten in de gevangenis toen zijn kind nog maar net was geboren, brengt dit ook geen hele grote wijzigingen teweeg voor het kind in de wijze waarop dit het gezinsleven met de vader thans beleeft. De door verzoeker aangebrachte medische verklaringen geven op zich ook niet aan dat dit tot hiertoe aanleiding heeft gegeven tot ernstige psychologische problemen in hoofde van het kind. Ook vanop afstand kan verzoeker nauw betrokken blijven bij de opvoeding van zijn kind en het contact met zijn kind blijven onderhouden.

In zoverre verzoeker andermaal wijst op de stukken en gegevens zoals hij deze kort voor het nemen van de bestreden beslissing per mail heeft overgemaakt aan het bestuur, volstaat het te verwijzen naar de eerdere bespreking hierover in het kader van het eerste middel.

Een disproportionele belangenafweging tussen de redenen van openbare orde en de gezins- en persoonlijke belangen van verzoeker kan opnieuw niet worden vastgesteld. Zoals werd vastgesteld, beperkt verzoeker zich grotendeels tot een herhaling van de argumenten die de Raad eerder reeds had afgewezen en slaagt hij er niet in om nieuwe elementen aan te brengen die alsnog kunnen wijzen op een schending van artikel 8 van het EVRM indien hij niet wordt toegelaten tot een verder verblijf op grond van zijn band met zijn Belgisch kind.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.15. Verzoeker betoogt verder dat hij niet is gehoord door het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing en dat hierdoor zijn hoorrecht is geschonden.

De Raad merkt allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Allereerst kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij niet in de mogelijkheid was om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen. Zo vormt de bestreden beslissing een antwoord op een door verzoeker zelf ingediende aanvraag. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker de kans had om alle nuttige toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en deze met alle nodige stukken te onderbouwen en hij van deze mogelijkheid ook gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker kan – gelet op zijn strafrechtelijke veroordeling, de eerdere beëindiging van zijn verblijfsrecht en zijn huidig verblijf in de gevangenis – ook niet in redelijkheid voorhouden dat de weigeringsgrond voor hem niet voorzienbaar was en dat hij bijgevolg hierop niet reeds kon anticiperen in zijn aanvraag. Verzoeker laat onterecht uitschijnen dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken of relevante gegevens over te maken.

Waar hij nog betoogt dat indien verweerder met vragen of onduidelijkheden zat, hij hem had moeten contacteren, wijst de Raad erop dat verweerder duidelijk van mening was dat hij over voldoende informatie beschikte om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Waar er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er “wellicht” een echtscheidingsprocedure hangende is, dient erop te worden gewezen dat uit de bewoordingen duidelijk blijkt dat hierover geen zekerheid bestaat en dat verweerder nergens in de bestreden beslissing betwist dat verzoeker nog steeds getrouwd is. Er blijkt verder niet dat deze vermelding een determinerende invloed heeft gehad op de beoordeling of de thans door verzoeker aangebrachte precisering een wezenlijk invloed zou kunnen hebben gehad op de beoordeling. Een voldoende belang bij deze kritiek is dan ook niet voorhanden.

Voor het overige stelt de Raad nog vast dat verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting en hij nalaat aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht nog had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij betoogt op algemene wijze dat verweerder hem had moeten horen betreffende zijn tewerkstelling, zijn familiale situatie, ... , maar hij duidt op geen enkele wijze dat hij nog enig concreet element had kunnen aanbrengen waarmee nog geen rekening is gehouden. Hij maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij op dit punt het bestuur enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden vastgesteld.

2.16. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.17. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

*“Met betrekking tot de uiteenzetting inzake artikel 8 EVRM en toegepast op de situatie van verzoeker, verwijst verzoeker naar het tweede middel.*

*Artikel 5 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:*

*“De staten moeten eerbied tonen voor de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders om te voorzien in een passende begeleiding van het kind.”*

*Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:*

*“Elk kind heeft het recht op bijstand en voorzieningen voor de ouders of wettige voogden”*

*Artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:*

*“Elk kind heeft het recht op een naam en een nationaliteit en, voor zover mogelijk, het recht zijn/haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”*

*De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoekers zoon verder voor onbepaalde tijd van zijn vader gescheiden zal leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 5 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), aB. 4, 401.)*

*Verzoeker is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt.*

*Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat het Belgisch kind van verzoeker momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kan worden verzorgd, daar verzoeker een bijlage 20 werd betekend. Dit impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig tot geen kansen op tewerkstelling en dus niet in de mogelijkheid zijn taken van vader en gezinshoofd op te nemen om zijn gezin financieel en materieel te onderhouden.*

*De minderjarige Belgische zoon heeft niet alleen zijn Belgische moeder maar ook zijn Marokkaanse vader nodig voor een evenwichtige ontwikkeling van hun persoonlijkheid. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, wordt hem nu dit fundamenteel kinderrecht ontnomen.*

*Verzoeker verwijst naar de inhoud van de Medische verklaringen van de aangehaalde artsen in het tweede middel (stukken 5, 6 en 7).*

*Zo is er een schending van de in het derde middel aangehaalde bepalingen zake het Kinderrechtenverdrag en dit in samenlezing met artikel 8 EVRM.*

*Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd daar niet alleen verzoeker benadeeld is maar ook zijn minderjarige Belgische zoon."*

2.18. Voor de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

2.19. De Raad merkt verder op dat de genoemde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Uit de bespreking inzake artikel 8 van het EVRM volgt bovendien dat niet blijkt dat verzoeker zijn gezinsleven met zijn echtgenote en hun minderjarig kind niet kan verderzetten in Marokko, zijn land van herkomst en het land van origine van zijn echtgenote. Indien hij en zijn echtgenote er zelf voor kiezen om hun gezinsleven niet op deze wijze te regelen, verplicht dit de Belgische Staat nog niet om verzoeker een legaal verblijf toe te kennen. Bovendien komen verzoeker en zijn gezin dan in een situatie terecht waarbij het gezinsleven kan worden onderhouden door de moderne communicatiemiddelen en door periodieke reizen naar Marokko. Er wordt niet aangetoond dat deze situatie, die een persoonlijke keuze zou zijn van verzoeker en zijn echtgenote, zoveel anders is dan de huidige situatie waarbij verzoeker door zijn strafrechtelijke veroordeling ook geen actieve rol kan opnemen in de dagdagelijkse zorg voor zijn kind. Het gegeven dat hij ondertussen al zes jaar zijn gezinsleven onderhoudt vanuit de gevangenis, toont aan dat hij en zijn gezin ook zonder samen te wonen contact kunnen houden en hun gezinsleven kunnen onderhouden.

Er wordt nogmaals op gewezen dat verzoekers situatie in se niet wijzigt door de bestreden beslissing. Deze vormt immers geen verwijderingsbeslissing. Daarbij is er uitdrukkelijk rekening gehouden met verzoekers gezinsleven en met het hoger belang van zijn kind, zodat hij niet kan voorhouden dat verweerder deze elementen niet grondig heeft onderzocht. In de mate dat verzoeker omwille van zijn verblijf in de gevangenis zijn gezinsleven niet kan invullen zoals hij dit zou wensen, is dit evident niet de verantwoordelijkheid van verweerder, wel deze van verzoeker zelf.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de bestreden beslissing zelf niet noodzakelijk tot gevolg dient te hebben dat verzoeker zijn rechten, plichten en verantwoordelijkheden als ouder niet langer zou kunnen opnemen. Er moet worden aangenomen dat het gezinsleven eveneens kan worden beleefd in Marokko. Verzoeker en zijn echtgenote kunnen ook de nodige schikkingen treffen opdat hij vanuit de gevangenis of vanuit zijn land van herkomst regelmatige contacten kan hebben met zijn kind in België en betrokken blijft bij de opvoeding van en zorg voor zijn kind, onder meer ook door financiële steun. Er blijkt dus geenszins dat het kind als gevolg van de bestreden beslissing zonder een vader zal moeten opgroeien en evenmin dat dit kind zijn persoonlijkheid niet op een evenwichtige wijze zal kunnen ontwikkelen.

Een schending van de aangehaalde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

2.20. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS